

Sygn. akt *XVII AmT 23/18*

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 lutego 2020 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie, XVII Wydział Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów
w składzie:

Przewodniczący –	SSO Anna Maria Kowalik
Protokolant –	st. sekr. sąd. Joanna Preizner

po rozpoznaniu 12 lutego 2020 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z odwołania **H. Y.**

przeciwko **Prezesowi Urzędu Komunikacji Elektronicznej**

o nałożeniu kary pieniężnej

na skutek odwołania powoda od decyzji Prezesa Urzędu Komunikacji Elektronicznej z 6 grudnia 2017 r. Nr (...)

1. zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że obniża kary pieniężne z punktu 1 i 2 do kwoty 235,00 zł (dwieście trzydzieści pięć złotych);
2. zasądza od H. Y. na rzecz Prezesa Urzędu Komunikacji Elektronicznej kwotę 720,00 zł (siedemset dwadzieścia złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

SSO Anna Maria Kowalik

Sygn. akt *XVII AmT 23/18*

UZASADNIENIE

Decyzją z 6 grudnia 2017 r. Nr (...) wydaną na podstawie art. 210 ust. 1, 2 i 3 oraz art. 209 ust. 1 pkt 1 w związku z art. 7 ustawy z 16 lipca 2004 r. Prawo telekomunikacyjne (dalej: PT) oraz na podstawie art. 104 § 1 k.p.a. w związku z art. 206 ust. 1 PT, Prezes Urzędu Komunikacji Elektronicznej (dalej Prezes UKE) nałożył na H. Y. karę pieniężną za niewypełnienie w terminie obowiązku udzielania informacji lub dostarczania dokumentów przewidzianego w art. 7 PT,

1. za 2012 r. w wysokości 2 250,00 zł,
2. za 2013 r. w wysokości 2 250,00 zł.

Odwołanie od powyższej decyzji wywiódł powód zaskarżając ją w części dotyczącej nałożenia kary pieniężnej i wnosząc o jej orzeczenie w wysokości uwzględniającej uzyskany w 2016 roku dochód tj. (...) zł.

W odpowiedzi na odwołanie, Prezes UKE wniósł o oddalenie odwołania oraz o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów zastępstwa procesowego wysokości 1 440,00 zł.

Sąd Okręgowy Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów ustalił następujący stan faktyczny:

Powód prowadzący działalność gospodarczą pod nazwą (...) był wpisany do rejestru przedsiębiorców telekomunikacyjnych prowadzonego przez Prezesa UKE pod numerem: (...), do 5 marca 2014 r.

Przedsiębiorca nie dopełnił w ustawowym terminie, przewidzianego w art. 7 PT, obowiązku udzielania informacji lub dostarczania dokumentów Prezesowi Urzędu Komunikacji Elektronicznej, tj. danych dotyczących rodzaju i zakresu wykonywanej działalności telekomunikacyjnej oraz wielkości sprzedaży usług telekomunikacyjnych, za lata 2012 i 2013 (okoliczności bezsporne).

Pismem z 14 września 2017 r. Prezes UKE zawiadomił powoda wszczęciu z urzędu postępowania administracyjnego w sprawie nałożenia na przedsiębiorcę kary pieniężnej w związku z niewywiązaniem się w terminie z obowiązku, o którym mowa w art. 7 PT za rok sprawozdawczy 2012 i 2013 oraz wezwał do przedłożenia dokumentów dotyczących wysokości przychodu osiągniętego w 2016 roku niezbędnych do określenia podstawy wymiaru kary (zawiadomienie o wszczęciu postępowania, k. 1-2 akt adm.).

Pomimo odebrania zawiadomienia 25 września 2017 roku powód nie zajął stanowiska w sprawie, jak również nie złożył wymaganych dokumentów (okoliczność niesporna).

W związku z powyższym, w dniu 6 grudnia 2017 roku Prezes UKE wydał zaskarżoną Decyzję, w której jako podstawę wymiaru kary przyjął zgodnie z przepisem art. 210 ust. 3 PT kwotę 500 tysięcy złotych (k. 12-18 akt adm.).

W roku 2016 powód osiągnął przychód w wysokości 59 999,26 zł (PIT-36L k.15-17 akt sąd.).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o ww. dowody, których wiarygodność i moc dowodowa nie budziły zastrzeżeń.

Sąd Okręgowy – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów zważył, co następuje.

Odwołanie podlegało uwzględnieniu w zakresie zaskarżenia.

Stosownie do treści art. 7 ust. 1 Prawa telekomunikacyjnego, przedsiębiorca telekomunikacyjny, którego roczne przychody z tytułu wykonywania działalności telekomunikacyjnej w poprzednim roku obrotowym przekroczyły kwotę 4 milionów złotych, jest obowiązany do przedkładania Prezesowi UKE:

- 1) rocznego sprawozdania finansowego w terminie do dnia 30 czerwca;
- 2) danych dotyczących rodzaju i zakresu wykonywanej działalności telekomunikacyjnej oraz wielkości sprzedaży usług telekomunikacyjnych w terminie do dnia 31 marca.

Natomiast zgodnie z ust. 2 wskazanego przepisu, przedsiębiorca telekomunikacyjny, którego roczne przychody z tytułu wykonywania działalności telekomunikacyjnej w poprzednim roku obrotowym były równe lub mniejsze od kwoty 4 milionów złotych, jest obowiązany do przedkładania Prezesowi UKE, w terminie do dnia 31 marca, danych dotyczących rodzaju i zakresu wykonywanej działalności telekomunikacyjnej oraz wielkości sprzedaży usług telekomunikacyjnych.

Przewidziany w przywołanym przepisie obowiązek informacyjny ma charakter stały i winien być realizowany przez przedsiębiorcę telekomunikacyjnego bez odrębnego wezwania. Obowiązek ten wynika bezpośrednio z przepisów prawa i nie wymaga konkretyzacji przez administrację telekomunikacyjną w formie decyzji administracyjnych, wobec czego przedsiębiorca samodzielnie ustala, jakim obowiązkom informacyjnym podlega (S. Piątek, Prawo

Telekomunikacyjne. Komentarz, Warszawa 2013 r., System Informacji Prawnej Legalis). Niedopełnienie przez przedsiębiorcę wskazanego obowiązku w ustawowo określonym terminie powoduje natomiast narażenie się na sankcję administracyjną, przewidzianą w art. 209 ust. 1 pkt 1 PT. Stosownie do tego przepisu – w jego brzmieniu aktualnym na datę wydania zaskarżonej decyzji – karze pieniężnej podlega ten, kto nie wypełnia obowiązku udzielania informacji lub dostarczania dokumentów przewidzianych ustawą lub ustawą z dnia 7 maja 2010 r. o wspieraniu rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych lub udziela informacji niepełnych lub nieprawdziwych lub dostarcza dokumenty zawierające informacje niepełne lub nieprawdziwe.

Zgodnie zaś z art. 210 ust. 1 PT, karę pieniężną, o której mowa w art. 209 ust. 1, nakłada Prezes UKE, w drodze decyzji, w wysokości do 3% przychodu ukaranego podmiotu, osiągniętego w poprzednim roku kalendarzowym. Ustalając wysokość kary pieniężnej, Prezes uwzględnia zakres naruszenia, dotychczasową działalność podmiotu oraz jego możliwości finansowe (ust. 2).

Odnosząc powyższe do okoliczności niniejszej sprawy Sąd Okręgowy stwierdził, że nie budzi wątpliwości, iż w latach 2012-2013 powód wykonywał działalność telekomunikacyjną. Poza sporem jest, że powód nie wypełnił w ustawowo określonych terminach obowiązku przedłożenia danych dotyczących rodzaju i zakresu wykonywanej działalności telekomunikacyjnej oraz wielkości sprzedaży usług telekomunikacyjnych za rok 2012 i 2013. Fakty te zostały przyznane przez powoda w odwołaniu od decyzji Prezesa Urzędu.

Powyższe okoliczności wskazują zatem, że w niniejszej sprawie spełnione zostały przesłanki nałożenia na powoda kary pieniężnej, o której mowa w art. 209 ust. 1 pkt 1 PT. Sąd pragnie przy tym zauważyć, że odpowiedzialność przewidziana w przywołanym przepisie ma charakter obiektywny, tzn. jest ona niezależna od możliwości przypisania podmiotowi winy, czy też od stopnia jego winy w danym przypadku. Zarzucalność czynu związana jest bowiem z samym faktem popełnienia czynu o znamionach określonych we wskazanym przepisie prawa. Przesłankę winy uwzględnia się jedynie na etapie miarkowania kary pieniężnej, wpływa ona na wysokość tej kary.

Sąd Okręgowy stoi na stanowisku, iż w świetle przepisu art. 209 ust. 1a PT, zasadne było nałożenie na powoda za każde stwierdzone naruszenie kary pieniężnej z uwagi na długi czas trwania naruszenia oraz tylko częściowe wypełnienie pomimo obowiązku określonego w art. 7 PT, bowiem w toku postępowania sądowego powód przedłożył dane dotyczące wysokości przychodów z działalności telekomunikacyjnej, nie przedstawił jednak informacji o rodzaju i zakresie prowadzonej działalności.

Zgodnie z tym przepisem, kara, o której mowa w ust. 1, może zostać nałożona także w przypadku, gdy podmiot zaprzestał naruszania prawa lub naprawił wyrządzoną szkodę, jeżeli Prezes UKE uzna, że przemawiają za tym czas trwania, zakres lub skutki naruszenia. Jeśli chodzi o zakres naruszenia, to w ocenie Sądu, powód zdaje się bagatelizować konsekwencje niewywiązania się z obowiązku sprawozdawczego, które są jednak daleko idące. Dane objęte przedmiotowym obowiązkiem mają zapewnić Prezesowi UKE, jako regulatorowi rynku telekomunikacyjnego, stały dostęp do informacji istotnych dla tego rynku. Brak tych informacji uniemożliwia z kolei Prezesowi Urzędu realizację jego kompetencji, w tym dokonanie oceny aktualnego stanu rynku, jego tendencji rozwojowych oraz potencjalnych zagrożeń, uniemożliwia też realizację celów regulacyjnych, w szczególności w zakresie nakładania, zmiany lub uchylania obowiązków regulacyjnych, stwarzania warunków dla wspierania konkurencji na rynku oraz zapewnienia użytkownikom korzyści w postaci różnorodności ceny i jakości usług telekomunikacyjnych. Z podanych względów obowiązek informacyjny musi być rygorystycznie przestrzegany przez przedsiębiorców telekomunikacyjnych.

Przewidziana w art. 209 PT sankcja administracyjna jest stosowana przez Prezesa UKE automatycznie, na podstawie ustawy, a jej zastosowanie nie zależy od uznania organu. Zarówno art. 209 PT, jak i art. 210 ust. 1 PT - poprzez użyte w nich sformułowania „ **podlega** karze” oraz „ karę pieniężną, o której mowa w art. 209 ust. 1, **nakłada** Prezes UKE” - sugerują, że ilekroć spełnione zostały przesłanki z art. 209 PT, Prezes Urzędu jest zobligowany do wymierzenia sankcji za popełnienie czynu o znamionach określonych we wskazanym przepisie. Decyzja o nałożeniu kary pieniężnej ma zatem charakter tzw. decyzji związanej.

Sąd Okręgowy w pełni podziela ocenę pozwanego, co do zasadności orzeczenia wobec powoda kar pieniężnych, jednak uznał, że pomimo zaniechań ze strony powoda, który nie przedłożył w toku postępowania administracyjnego danych umożliwiających ustalenie podstawy wymiaru kary w oparciu o rzeczywiste przychody powoda, zasadne jest ustalenie jej w wysokości uwzględniającej rzeczywście osiągnięty przychód.

Zgodnie z art. 210 ust. 1 PT, karę pieniężną, o której mowa w art. 209 ust. 1, Prezes UKE nakłada w wysokości do 3% przychodu ukaranego podmiotu, osiągniętego w poprzednim roku kalendarzowym. Jednakże jak już wcześniej wspomniano powód nie przedstawił danych na temat swoich przychodów za 2016 r., co oznacza, że Prezes UKE był zobowiązany na podstawie art. 210 ust. 3 PT do szacunkowego ustalenia podstawy wymiaru kary pieniężnej. Stosownie bowiem do art. 210 ust. 3 Pt: (...) W przypadku niedostarczenia danych, lub gdy dostarczone dane uniemożliwiają ustalenie podstawy wymiaru kary, Prezes UKE może ustalić podstawę wymiaru kary pieniężnej w sposób szacunkowy, nie mniejszą jednak niż:

- 1) wysokość wynagrodzenia, o której mowa w art. 196 ust. 5 -w przypadku kary, o której mowa w art. 209 ust. 2;
- 2) kwota 500 tysięcy złotych - w pozostałych przypadkach.

W związku z nieprzekazaniem przez powoda danych o wielkości przychodu osiągniętego w 2016 r. oraz przy braku innych informacji o przychodach Strony, Prezes UKE na podstawie art. 210 ust. 3 PT ustalił w sposób szacunkowy podstawę wymiaru kary pieniężnej w wysokości równej kwocie 500.000 PLN stanowiącej minimalną wartość przychodów ustalaną w sposób szacunkowy zgodnie z art. 210 ust. 3 pkt 2 PT. Maksymalna kara, jaką Prezes UKE mógłby nałożyć na powoda, zgodnie z art. 210 ust. 1 Pt wynosiła: 15 000 zł za każde stwierdzone niewywiązanie się z obowiązku, o którym mowa w art. 7 PT, co stanowi 3 % szacunkowo ustalonej podstawy wymiaru kary.

W ocenie Sądu Okręgowego, biorąc pod uwagę, że rzeczywisty przychód powoda wynosił w 2016 roku (...) zł (k.15 akt sąd.), to należało okoliczność tą uwzględnić przy wymiarze kary w toku postępowania sądowego. Również istotnym dla Sądu było, że przychody powoda z działalności telekomunikacyjnej w 2012 roku wyniosły (...)zł, a w 2013 roku – (...)zł (k.23 akt sąd.) a w 2014 roku powód zaprzestał prowadzenia działalności telekomunikacyjnej i w tym samym roku został wykreślony z rejestru przedsiębiorców telekomunikacyjnych. W tej sytuacji kara nie musiała spełniać funkcji prewencyjnej, a jedynie represyjną i wychowawczą.

Ustalając wysokość kary pieniężnej za każde naruszenie w wysokości 235,00 zł, Sąd kierował się okolicznościami podniesionymi w uzasadnieniu Decyzji, ale przyjmując za podstawę wymiaru kary kwotę przychodu tj. (...) zł. Maksymalna kara mogła być nałożona w wysokości (...) zł ((...) x 3 %). Biorąc pod uwagę, iż orzeczona w Decyzji kara stanowiła 15 % kary maksymalnej, Sąd również przyjął ten sam procent i finalnie ustalił wysokość kary za każde naruszenie w wysokości 235,00 zł.

Mając powyższe na uwadze, w oparciu o art. 479⁶⁴ § 2 k.p.c., Sąd uwzględnił odwołanie obniżając wysokość kary pieniężnej.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 100 k.p.c., zgodnie z którym „W razie częściowego tylko uwzględnienia żądań koszty będą wzajemnie zniesione lub stosunkowo rozdzielone. Sąd może jednak włożyć na jedną ze stron obowiązek zwrotu wszystkich kosztów, jeżeli jej przeciwnik uległ tylko co do nieznaczej części swego żądania albo gdy określenie należnej mu sumy zależało od wzajemnego obrachunku lub oceny sądu.”.

W rozpoznawanej sprawie powód na skutek własnej niefrasobliwości nie złożył w toku postępowania administracyjnego dokumentów niezbędnych do ustalenia przez Prezesa UKE podstawy wymiaru kary w oparciu o osiągnięte przez powoda przychody w 2016 roku. Zmusiło to Prezesa UKE do ustalenia podstawy wymiaru kary szacunkowo, co z kolei wpłynęło na ostateczną wysokość kary, którą powód kwestionował. W tej sytuacji, to powód zwinął temu, iż kara została orzeczona w wysokości nieadekwatnej do osiągniętego przychodu, dlatego też w ocenie Sądu powinien ponieść w całości koszty procesu.

Prezesowi UKE należał się zatem od powoda, zwrot równowartości wynagrodzenia pełnomocnika procesowego w wysokości 720 zł, ustalonego w oparciu o § 14 ust. 2 pkt 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych.

Sędzia SO Anna Maria Kowalik